

РЕШЕНИЕ

№ 2789

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 11.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **2509** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК. Образувано е по жалба на Д. З. К., чрез адв. Г., с искане за обявяване на нищожност на заповед № РИС16-РД48-40 от 05.07.2016г. на кмета на СО, район „Искър“, с която е разпоредено изземване на общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] на основание чл. 65 от ЗОС. Предметът на делото е уточнен с молба на жалбоподателя от 10.04.2024г.

Жалбоподателката посочва, че е наемател на общинското жилище, в което живеят и двамата ѝ внуци, родени през 2005г. и 2009г. Тя е заплатила всички задължения към „Топлофикация София“ ЕАД и „Софийска вода“ ЕАД, и въпреки, че наемното правоотношение е прекратено, продължава да обитава жилището като заплаща ежемесечно наем и консумативи. Следователно условията за настаняване в общинското жилище не са отпаднали и наемните правоотношения не са прекратени. Заповедта за прекратяване на наемното правоотношение не подлежи на изпълнение, защото са изминали повече от 5 год. от влизането ѝ в сила (чл. 285 от АПК). Поради това заповедта за изземване е нищожна поради липса на предмет. Същата противоречи до степен на нищожност и на целта на закона, защото се нарушава правото на жилище, гарантирано в чл.8 от КЗПЧОС. Не е налице и общинска нужда за изземване на жилището. Предвид горното се моли съда да прогласи нищожността на процесната заповед и да присъди разносните по списък.

Ответникът - кмета на район „Искър“, СО, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли същата да бъде отхвърлена

като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществува на спора.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № 77-Д-14 от 01.08.2006г. жалбоподателката и нейния син са настанени в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] /Акт за частна общинска собственост № 385/31.03.1999г. Въз основа на заповедта за настаняване е сключен договор за наем от същата дата, който е безсрочен. Поради системно неплащане на дължимите наемни вноски и натрупани задължения към „Топлофикация София“ ЕАД договорът за наем е прекратен със заповед № 189 от 17.03.2011г. на кмета на район „Нови Искър“ (л.35). Поради това,че лицето не е намерено на адреса, заповедта е съобщена чрез залепване на таблото за обявления в сградата на районната администрация на 18.03.2011г. По делото няма данни заповедта да е оспорена, поради което съдът приема, че същата е влязла в сила. Независимо от това жалбоподателката е продължила да ползва жилището и да трупва нови задължения към „Топлофикация София“ ЕАД и към „Софийска вода“ АД. С констативен акт № 10 от 01.07.2016г. е установено, че апартаментът се държи от жалбоподателката без основание, тъй като наемното правоотношение е прекратено. На това основание на 05.07.2016г. е издадена процесната заповед за изземване, тъй като общинското жилище се държи без основание. Заповедта е съобщена на жалбоподателката на 07.07.2016г., видно от отбелязване на гърба на заповедта на л. 33. Насрочено е принудително изпълнение на 29.07.2016г. С молба от 20.07.2016г. жалбоподателката е помолила да се отложи изземването, защото ще погаси дължимите суми в 2-мес.срок. На 03.11.2017г. е отправена покана до жалбоподателката, че в 14-дневен срок следва да внесе дължимите суми за наем и да погаси задълженията си към „Топлофикация София“ ЕАД и към „Софийска вода“ АД. Такава покана е отправена и на 21.02.2018г., на 28.06.2019г. и 16.10.2019г. С писмо от 21.07.2020г. жалбоподателката е била уведомена, че на 06.08.2020г. ще се извърши принудително изземване на общинското жилище. На 13.01.2021г. е изпратена ново писмо до жалбоподателката, с което е уведомена, че на 21.06.2021г. ще се състои принудително изземване на жилището. С молба от 16.06.2021г. жалбоподателката е помолила да се отложи изземването, тъй като ще плати задълженията си. Тъй като задълженията не са платени, с писмо от 18.01.2024г. е насрочено принудително изземване на общинското жилище на 20.02.2024г. Видно от констативен протокол от тази дата, изземването е отложено като е дадена възможност на жалбоподателката да заплати дължимите вноски за наем и консумативи, след което ще бъде пренастанена в по-малко жилище.

По делото е приложена заповед № РИС16-РД15-1011 от 16.06.2016г. на кмета на район „Искър“, с която е възложена на зам.кмета П. М. да замества кмета в периода на ползване на платен годишен отпуск от 29.06.2016г. до 08.07.2016г. вкл.

Предвид така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена от лице - адресат на акта, чиито права и законни интереси предвид разпореденото изземване той засяга, с оглед което е налице и

правен интерес от оспорването. По съществуващата жалбата е неоснователна по следните съображения:

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т.е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост.

Един от съществените пороци, който води до нищожност на акта, е издаването му от некомпетентен орган. Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган – кмет на район „Искър“ в условия на заместване, за което е представена надлежна заповед. Функции да издават заповеди за изземване на общински имоти са предоставени на кметовете на райони съгласно чл. 65, ал.2 от ЗОБС. Поради съдът приема, че заповедта е издадена от компетентен орган.

Не са налице и други основания за нищожност на процесната заповед. Липсва съществен порок във формата на акта, който да обосновава неговата нищожност. Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. Формата е начин за външно изразяване на волеизявлението и за да бъде налице необходимо и да е предписана от закона. Волеизявлението може да бъде изразено писмено, устно или чрез конклюдентни действия. Формата е самостоятелно основание за валидно действие на административния акт и неспазването ѝ води до недействителност на акта, чиято проявна форма (нищожност или унищожаемост) се определя от степента на порока. В случая заповедта е издадена в законоустановената писмена форма, като в нея подробно са описани фактическите и правни основания за издаването ѝ.

Съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност само ако са толкова сериозни, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липсва на кворум). Според правната теория нарушението на административнопроизводствените правила е съществено, когато е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта; когато, ако не беше допуснато, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос ("Административно право", издание 2009 г., проф. К. Л.). В случая не са налице нарушения на административно – производствените правила при издаване и при съобщаване на акта, които да доведат до нищожност на процесната заповед.

Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само

пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. Т.е. нищожност на административния акт при наличие на материална незаконосъобразност е налице, когато напълно липсват материалноправните предпоставки, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е лишен изцяло от законово основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган. Иначе казано - административния акт е нищожен поради противоречие с материалния закон тогава, когато разпоредените правни последици са противоположни или съществено различаващи се от предвидените в правната норма така, че се явяват нетърпими от гледна точка на правния ред. Само при описаните случаи порокът материална незаконосъобразност води до нищожност на административния акт, а във всички останали до неговата унищожаемост. В случая липсват нарушения на материалния закон, които да обусловят нищожност на заповедта, като наведените в жалбата основания могат евентуално да мотивират само незаконосъобразност на акта, но не и нищожността му. Заповедта не е издадена при липса на основания, тъй като наемното правоотношение е прекратено 5 год. преди издаването ѝ с влязла в сила заповед. Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че заповедта за прекратяване на наемното правоотношение не подлежи на изпълнение поради изтекла давност, защото тази заповед не представлява изпълнително основание съгласно чл. 268, т. 1 от АПК и не подлежи на изпълнение. С нея се прекратява облигационно отношение, произтичащо от договора за наем, следователно в случая не се прилага чл. 285 от АПК. Изпълнително основание ще бъде заповедта за изземване в случай, че същата влезе в сила. В този смисъл РЕШЕНИЕ № 6464 ОТ 15.06.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 3530/2023 Г., IV ОТД. НА ВАС. Следователно продължаването на държането на общинския имот е без основание, с което от своя страна е изпълнена първата хипотеза на чл. 65, ал.1 от ЗОБС. Това, че жалбоподателката продължава да ползва имота и да заплаща наемни вноски, които общината приема, както и това, че е заплатила всичките си задължения към „Топлофикация София“ ЕАД и към „Софийска вода“ АД са въпроси, които могат да се обсъждат при спор относно законосъобразността на заповедта, с какъвто съдът не е сезиран предвид предмета на жалбата, уточнен с молба от 10.04.2024г. Същото се отнася и до аргумента, че с изземването се нарушава правото на жилище, гарантирано в чл.8 от КЗПЧОС.

На последно място, не е налице превратно упражняване на власт, защото процесната заповед е допустима от закона, който предвижда ред за издаването ѝ. Изземването на общинския имот е мярка предвидена в закона, преследва законна цел и според настоящия съдебен състав е пропорционална. Договорът за наем е с временен характер, т.е. за жалбоподателя е било ясно, че следва да освободи имота.

Предвид изложеното и като провери оспорения акт, съдът в настоящия състав намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон, които да обосновават нейната нищожност.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100лв. съгласно чл. 143, ал.3 от АПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Д. З. К., чрез адв. Г., с искане за обявяване на нищожност на заповед № РИС16-РД48-40 от 05.07.2016г. на кмета на СО, район „Искър“.

ОСЪЖДА Д. З. К. да заплати на Столична община сумата от 100лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: